

Çocuklarınızla "ARKADAŞ" Olmayın...

Önce uyurken sevdiğim çocuklarımızı. İletişimi başlamadan bitirdik... Çözüm üretti uzmanlar arkadaş olun dediler onlarla, saygıyı ve değerlerimizi yitirdik... Şimdi anlıyorum ki çocuklarımızın zaten yeterince arkadaşı varmış. Onların uyanırken kendilerini sevecek, dinleyecek anne babaya ihtiyacı varmış.

İlk kez duyduğumuz “çocuklarınızla arkadaş olun” söylemleri doğrusu hepimizi heyecanlandırmıştı. Sandık ki çocuklarımızla kuramadığımız iletişimin gerekçesi onlarla arkadaş olamamamız. Sandık ki hayatlarında eksik olan şey, evde aynı soyadı taşıyan arkadaşlarının olmaması. Sevindik... Nihayet çocuklarımız bizimle sağlıklı iletişim kurabilecekler üzüntülerini, sevinçlerini korkmadan, çekinmeden paylaşacaklardı. Bu nedenle geçişimiz çok hızlı oldu bu yeni konseptte. Sonrasında zaman içerisinde oluşan duygusal boşlukları doldurabilmek umudu ile pek çok evde yeni arkadaşlıklar kuruldu. Öyle bir hevesle yaptık ki bu işi, bir süre sonra hiç ummadığımız mesafeler kat ettik. Ve sonrasında...

Anladık ki, geçmişin yanlış iletişim mirasından kurtulalım derken tüm değerleri altüst eden, tecrübenin değersiz kılındığı, saygının yerini sadece sevginin aldığı ve bunun yeteceğini sandığımız bir yapı meydana gelmiş. Sanırım arkadaş olalım derken onlarla, her şeyi birbirine karıştırmışız. Konuşma dilimiz, önceliklerimiz çok benzemiş birbirine. Evin nitelikli, görmüş geçirmiş bir bileni olmaktansa, nicelik içerikli rekabetin öteki tarafı olmuşuz hiç anlamadan. Yaşanan çatışmalar da iki arkadaş, iki yaşıt insanın seviyesine indirgenince ortaya çıkan tabloya şaşırarak ve çaresiz hissettik kendimizi. Hiç alışık olmadığımız bir şeydi bu. Biz böyle görmemiştik. “Anne ile böyle konuşulmaz, babalar eleştirilmez” nasihatleri ile büyümüştük. Bunlar bizde ihlali yasak olan kırmızı çizgiler oluşturmuştu. Yeni arkadaşlarımızın zaman zaman sert, zaman zaman kontrolsüz çıkışlarını anlamakta zorlandık. Tek bünyede, sorumlulukları ve beklentileri çok farklı olan iki "sosyal rolü" barındıramadık. Çoğu zaman -nerede hata yaptık- sorularını sorduk, bir cevabı vardır umudu ile... Öyle ya, yıllar içerisinde oluşan değerlerin birdenbire yıkılması kolay kabul edilemiyor. Üstelik yerine bir şey koyamayınca.

Oysa biz uzmanları dinlemiştik. Çocuklarımızla daha sağlıklı iletişim kurabilmek adına arkadaş olmuştuk. Biz, onların sadece dostları, arkadaşları olarak kaldık. Çünkü ne eylemlerimizde ne ses tonumuzda ne de duruşumuzda o ağırlığı yansıtamadık hiç. Zaten arkadaşlar arasında böyle rütbe ya da hiyerarşi olmazdı, Olamadı da... Bu da onları zor zamanlarında destek olacak, yol gösterecek başka insan arayışlarına itti. Üstelik en güvenli, en yakın kişiler yanı başlarında olmalarına rağmen.

Galiba yeni bir yol ayrımın geldik. Biz de hata yaparak öğreniyoruz. Çocuklarımızdan, “arkadaş, anne, baba” gibi rolleri, birbirine karıştırmadan algılamaları ve pratiğe dökmeleri gibi zor bir

beklentiye girdik. Henüz tam olarak olgunlaşamayan, yaşam tecrübesi olmayan genç ruhlar için bunun ne ağır bir sorumluluk olduğunu kavrayamadık. Şimdi yeni yaşam koşullarında, çocuklarımızın her şeyden daha fazla “anne, baba” rol modellerine ihtiyaç duyduğunu hissedebiliyoruz. Geçmişten de aldığımız derslerle daha sağlıklı bir yol bulabiliriz sanırım. En iyi öğrenme, hata yaparak gerçekleşen öğrenme demiştik. Umarım bundan sonra bunca bilgi ve tecrübe birikimimize rağmen, ısrarla hata yapmaz, çocuklarımızı uykuda sevmeyiz. Ya da çevrelerinde bol miktarda bulunun arkadaşlarına rağmen, “arkadaş” rolü ile anne babalık yaparak onlara yaklaşmayız.

Köksal TERZİOĞLU